

[Ministeren for skatter og afgifter]

ning også fra 1981 til 1982. Uanset at vi lige så lidt som fru Aase Olesen betragter det som et efterfølgelsesværdigt generelt princip, at lejeværdien skal være stort set uændret fra det ene år til det andet, var det i den sammenhæng, der dengang blev aftalt, og hvori alle øvrige forslag er vedtaget, herunder begrænsningen af ejendomsskattefradraget, en rimelig foranstaltning, og der var den ekstra begrundelse for ikke at gå op på de 2,6 pct., at der jo, som hr. Wilhjelm rigtigt var inde på, i forbindelse med overgangen fra én vurdering til en anden er ganske store afvigelser fra gennemsnittet. Og var der noget år, hvor en begrænset samlet stigning var velbegundet, var det netop i et sådant år, hvor man gik over til en ny vurdering. Det er begrundelsen. Men det er da ikke noget helligt princip for regeringen. Hvis hr. Rahbæk Møller mener, at der kan skabes et flertal i dette ting for 2,6 pct., er vi da villige til at forhandle om det, men jeg må nok sige, at jeg synes, det ville være en lidt ejendommelig fremgangsmåde, hvis man fastsatte én procent i første halvdel af året og derefter lavede den om i løbet af året til en anden procent. Det synes jeg nok ville være en fremgangsmåde, der var mindre hensigtsmæssig og absolut ikke anbefalelsesværdig.

Så nævnte hr. Rahbæk Møller det provenutab, der var stipuleret i aprilaftalen. Her skylder jeg måske nok folketinget at repetere betragtningerne bag den manko, man dengang opgjorde. Betragtningen – og det skal centrum-demokraternes forhandlere fra dengang også erindre sig – var, at udgangspunktet var: hvad vil statens indtægter være i 1982, hvis ikke skatten af lejeværdi, hvis ikke formueskat, og hvis ikke de andre elementer, der indgår, taber i reel tyngde? Og i forhold til en sådan, skal vi sige pristalsregulering af disse skatteformer, skønnede man, at der var et provenutab. Den tankegang accepterede centrum-demokraternes forhandlere på daværende tidspunkt. Jeg synes, det er interessant for folketinget at være klar over, at sådan forholder det sig.

Så er der i mellemtiden sket det, at finberregninger har vist, at det var størrelsesordenen 185 mill. kr., der kunne være tale om, og det, der var enighed om mellem de partier, der dengang forhandlede, var, at hvis man ikke fandt statsindtægter på anden måde,

skulle disse 185 mill. kr. findes over indkomstskatten.

I mellemtiden har man konstateret, at der i kraft af de ændringer i ligningslovens § 14, der blev gennemført før sommerferien, alene blev indvundet et provenu på 95 mill. kr., og at der gennem den besluttede forhøjelse af rækkeafgiften på tips også er indvundet et lignende beløb, således at den manko ikke eksisterer hverken i realiteten eller politisk som et mellemværende mellem nogle partier længere.

Jeg er nødt til at gøre nogle ekstra bemærkninger til hr. Bollmann. Det er jo en spændende tid her i januar måned. Hver dag har sit forlig, centrum-demokraterne melder pas over for. Hver dag har sin aftale, centrum-demokraterne ikke længere føler sig bundet af. Hr. Bollmann siger som begrundelse, at nu kan vi jo risikere, at der bliver gennemført renteskat. Ja, vel ikke i 1982, vel næppe heller i 1983, og så er vi ude over den periode, som der også i det tidligere samarbejde var forligsaftaler om.

Så siger hr. Bollmann, at nu har vi jo fået resultaterne af den 17. alm. vurdering, og det viser sig, at der er tale om stigninger. Dengang hr. Bollmann og jeg sad og forhandlede de ting i april måned, forudsatte vi en stigning på 3 pct. Det viser sig, at den for parcelhuse blev 2 pct. Det vil sige, at de skøn, vi forhandlede ud fra, den baggrund, hvorpå aftalerne blev indgået, passer ganske nøje. Der er endda tale om, at parcelhusejerne får en lille smule mindre stigning end den, hr. Bollmann var villig til at acceptere i april 1981. Det er jo lidt ejendommeligt at høre centrum-demokraterne på talerstolen, når disse sammenhænge er klare.

Hr. Bollmann siger derefter, at resterne af forliget er bortfaldet. Det er jo ikke rigtigt. Resterne af forliget er gennemført, det er gældende lov. Dette er det eneste element, der mangler.

Det er altså en usammenhængende, usand, urigtig argumentation, hr. Bollmann anvender, for at centrum-demokraterne ikke kan stemme for dette forslag.

Hr. Bollmann siger så, at regeringen betragter afgiftsforliget som bortfaldet. Ja, vi må jo konstatere, at centrum-demokraterne betragter det som bortfaldet. Regeringen mener stadig væk, at der er behov for at gennemføre afgiftsjusteringer nogenlunde af det